

Jeg skal tillade mig yderligere at pointere dette. Lad os sætte, at to Mænd efter dette Forslag blive arbejdsudygtige ved Sygdom, og at Bestemmelserne i § 1 skulle anvendes paa dem begge. Den Ene har imidlertid en Kone, som kan hjælpe Børnene, saaledes at de under Sygdommen kunne faae det fornødne Føde, uden at Familien i dette Kapitel behøver at ty til Fattigvæsenet. Manden faar efter § 1 fri Sægehjælp og fri Medicin, og det antages, at han bliver liggende i længere Tid, saa at han dertil faar en betydelig Ydelse af det Offentlige, lad os sætte den til f. Ex. 100 Kr. Han kommer ud over Sygdommen, har iøvrigt ingen Gjæld og kan saa fortsætte som fri Mand, saaledes som Tanken jo har været, uden at være betyngtet af de til Sygdommen medgaaede Udgifter, naar han er kureret. Ved Siden af ham bor en anden Mand, en Enkemand eller en Mand, hvis huslige Forhold ere saadanne, at i samme Dieblit som hans Arbejdsraft falder fra, er hans øvrige Familie hjælpeløs eller i alt Fald trængende til noget Underhold. Det er ikke sagt, at hans Helbredelse koster Kommunen nær saa Meget, lad os f. Ex. sætte, at den har kostet Kommunen 60 Kr. Imidlertid har han paa Grund af Forholdene maattet ty til det Offentliges Hjælp for at faae Brødet til Børnene, og det har andraget 20 Kr. Han gaar nu ud af denne Historie, helbredet, men som Fattiglem, som den, der har paadraget sigten Gjæld til Kommunen, til hvilken han saa bliver bunden ikke alene for de 20 Kr., men for alle de 80 Kr. Altsaa, den Ene af de To, der før Sygdommen stode som frie Mænd uden at have haft Noget med Fattigvæsenet at gjøre, bliver efter dette Forhold atter fuldtændig fri, fordi han havde lidt heldigere Wilkaar, og det naaget han har kostet Kommunen 100 Kr., altsaa Mere end den Anden, medens den Anden, fordi han havde lidt uheldigere Wilkaar, bliver bunden til Kommunen ikke alene for de 20 Kr. i Sygehjælp, men ogsaa for de 60 Kr., altsaa i Alt 80 Kr. Med andre Ord, fordi hans Wilkaar ere saa prekære, at han, skjøndt han gjør det Yderste, dog ikke kan staa Mere end absolut det daglige Brød, og altsaa ikke kan faae Noget tilovers, vil han paa Grund af Bestemmelsen i § 1, hvis den da bliver staaende, komme ind paa Fattigvæsenets Registre, som han, stakkels Mand, saa ikke kan rede sig ud af igjen. Hvis det derimod kun var de 20 Kroner, det dreiede sig om, vilde han være stillet under nogenlunde lignende Wilkaar som den Anden, idet det, som hans Sygdom har kostet, jo efter de humane Bestemmelser i § 1

ikke vilde blive taget i Betragtning. Det vilde altsaa kun være for de 20 Kr., som han af Hensyn til sin øvrige Familie har faaet, at han bliver bunden til Fattigvæsenet, og dette ringe Beløb vil jo ikke kunne svække hans Lust til at komme ud af det og Sver for atter at arbejde sig op til fri Mand, medens det større Beløbs Refundering synes ham uoverkommelig. Jeg maa derfor meget indtrængende i den Mand, hvori § 1 er affattet, tilraade at lade disse Ord udgaa. Jeg kunde naturligtvis nævne flere Exempler, hvor det stillede sig meget grellere og meget mere urimeligt, men det skal jeg nu ikke komme ind paa, jeg skal først høre, hvad det ærede Udvalg vil sige derom. Der er under Nr. 2 stillet et Forslag til en ny Paragraf og ligeledes fra anden Side under Nr. 3 Forslag til en ny Paragraf. Disse Forslag kunde vel fortjene en Sammenligning, men jeg skal dog holde mig til Forhøringen af mit Forslag for senere at høre Udtalelse om Forslaget under Nr. 3. Hvis det da skulde vise sig fornødent for Opklaringen, vil jeg bede om Veilighed til at gjøre denne Sammenligning. Det, man søger at opnaa ved Ændringsforslaget under Nr. 2, er for det Første at faae konstateret, hvem af de der nævnte Paagjældende det er, som ikke nyde, men som have nydt urefunderet eller ikke eftergivet Fattigforjærgelse, og med hvilke Beløb det er, de staa til Efterkrav hos Kommunen, og at faae optaget en Liste — Protokol kaldes det her —, som gaar fra Formand til Formand, og hvert Aar afgiver klare Oplysninger om, hvilke Efterkrav en Kommune har, til hvem den har dem, og med hvilke Beløb. Det var det Ene. Det Andet, man søger at opnaa, er, at denne Protokol skal underkastes en Revision aarlig, og at Kommunalbestyrelsen skal være forpligtet til at tage Beslutning, ikke blot til at overveie, hvorvidt en saadan Understøttelse helt eller delvis bør eftergives, og at meddele den Bedkommende, forsaavidt Adressen er bekendt for Kommunalbestyrelsen, Underretning om Beslutningen. Man

Rettelse.

Ep. 2118 S. 7—13 f. o. (M. S. Larsens Foredrag):
 „ . . . jeg indser kun ikke, at den almenmenneskelige Handelfrihed kan paaberaabes imod, at vi — hvis det er gjørligt — indskrænke den Handelfrihed, som bestaar i at spekulere i at tjene Penge ved Udbredelsen af eller Indførselen af gemene eller liberlige Skrifter.“